

MY FATHER AND GILLETTE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

CHA TÔI VÀ GILLETTE

THE FAMILY · 03

GILLETTENARRATIVE — LƯU TRỮ CÁ NHÂN

Cha tôi qua đời vào tháng 4 năm 2025.

Từ đó đến nay chưa một ngày nào trôi qua mà hình bóng ông không lướt qua tâm trí tôi.

Cái chết đưa một con người ra khỏi căn phòng.

Nó không đưa người ấy ra khỏi cuộc trò chuyện.

Càng lớn tuổi, tôi càng khám phá ra những mảnh của ông ẩn giấu bên trong mình.

Cử chỉ. Những khoảng lặng. Phản ứng. Cách nhìn người.

Gia tài đáng giá chẳng bao giờ là tiền bạc.

Nó là sự công nhận.

Hồi tôi còn trẻ, ông thường nhìn tôi và bảo rằng tôi có thể làm được những điều vượt quá tầm với của chính ông.

Tôi tưởng ông trêu tôi.

Tôi tưởng những người cha nói vậy vì người cha nào cũng buộc phải tin vào điều không thể nơi con trai mình.

Giờ thì tôi hiểu.

Ông không khen tôi.

Ông đang cho tôi mượn một niềm tự tin mà tôi chưa xứng đáng có được.

Ông nhìn thấy những con đường tôi không nhìn thấy.

Những cánh cửa tôi không biết là có tồn tại.

Những khả năng mà tôi sẽ mất hàng chục năm để cố khám phá.

Chúng tôi là cha và con.

Rồi chúng tôi trở thành bạn.

Kiểu bạn bè nói chuyện thẳng thắn về cuộc đời, đàn bà, những chiến thắng, những nỗi nhục và những giấc mơ.

Rồi chúng tôi trở thành đồng nghiệp.

Những kẻ đồng mưu gắn kết bởi công việc, dòng máu và sự cứng đầu không chịu chấp nhận những giới hạn tầm thường.

Trên hết mọi thứ khác, chúng tôi chung một họ.

Một cái họ giờ đây còn sống không phải vì nó được ghi trên giấy tờ, mà vì nó đã bước vào tự sự.

Bước vào ký ức.

Bước vào GilletteNarrative.

Đôi khi tôi có cảm giác lạ lùng rằng ông vẫn đang dõi theo.

Không phải như một quan tòa.

Không phải như một nhà phê bình.

Không phải như người đàn ông nói:

“Cha đã bảo mà.”

Không.

Đúng hơn là như một người quan sát lặng lẽ đang nghiên cứu một cuộc thí nghiệm mà chính ông đã góp phần tạo ra.

Một đứa con trai chưa bao giờ làm theo sách hướng dẫn.

Một đứa con trai hết lần này đến lần khác bước ra ngoài khuôn khổ.

Một đứa con trai mà cuộc đời tạo ra những kết cục không ai có thể đoán trước một cách hợp lý.

Tôi nhớ ông.

Nụ cười của ông.

Những khoảng ngừng của ông.

Sự im lặng của ông.

Những quyết định của ông.

Những khung hình nhỏ được gìn giữ trong ký ức mà không kho lưu trữ nào cất giữ được và không công nghệ nào khôi phục được.

Ông là đại úy Quân đội Ý ở tuổi hai mươi bảy.

Nhưng cấp bậc chưa bao giờ giải thích được ông.

Điều làm nên sự độc nhất của ông đơn giản hơn.

Ông là cha tôi.

Phần lặng lẽ trong sự tồn tại của tôi, trong khi phần còn lại của thế giới tranh nhau gây ồn ào.

Và vì thế, tôi sẽ viết cho ông.

Đến bất cứ nơi nào ông đang ở.

Hãy đợi con.

Nhưng chưa phải bây giờ.

Vẫn còn công việc dang dở.

Vẫn còn những bí ẩn chưa có lời giải.

Vẫn còn những câu chuyện cần được viết ra.

Một ngày nào đó con sẽ đến.

Và khi con đến, cha con mình sẽ cùng nhau cười.

Không phải về thành công.

Không phải về thất bại.

Về sự phi lý của chuyến hành trình.

Bởi trải nghiệm đã sống có thể kể những câu chuyện mà trí tưởng tượng không bao giờ sánh kịp.

Tạm biệt cha. Tạm thời thôi.

Con trai của cha,
Ferdinando